

ŽIVOT, JAKÝ BÝVAL

„Moje oči! Vydloubli mi oči!“

Bleskově se probudím. Začnu se štrachat z postele. Něčí ruka mě zasáhne ze strany do hlavy. Srazí mě. Mužský hlas vykřikne: „Moje oči! Kdo mi vzal oči?“

„Dervishi!“ rozeřvu se, skulím se z postele a přistanu vedle nohou svého zběsilého strýce. „Je to jenom sen! Prober se!“

„Moje oči!“ zakřičí Dervish znovu. Teď už vidím jeho obličej, ozářený měsícem ve třetí čtvrti. Oči má dokořán, ale nic nevidí. Ve všech rysech jeho tváře je vepsaný strach. Zvedne pravou nohu. Dupne mi po hlavě... a pořádně. Stáhnu krk jako želva a tak tak, že mi nerozdrtí nos.

„Tys mi je vzal!“ syčí, protože vycítil, že tu jsem, a strach se mění ve vztek. Sehne se a chytí mě za krk. Prsty se sevrou. Dervish je hubený a nevypadá jako silák, ale jeho vzhled klame. Mohl by mi rozmáčknout krk jako nic.

Rozeženu se po jeho ruce a zároveň sebou šklubnu stranou. Vytrhnu se mu. Potácím se dozadu. Zastaví mě postel. Dervish se ke mně vrhá. Oběma nohama vykopnu po jeho hlavě. Nemám čas si dělat starosti, jestli mu neublížím. Tvrdě ho zasáhnu, zaženu ho zpátky. Hekne, potřese hlavou, ztratí orientaci.

„Dervishi!“ křičím. „To jsem já, Grubbs! Prober se! Je to jenom noční můra! Musíš toho nechat, než...“

„To pán,“ skočí mi do řeči Dervish a jeho tváře se znovu zmocní strach. Dívá se do stropu... vlastně spíš někam tam upírá

oči. „Lord Lítost.“ Dá se do pláče. „Ne... prosím... už ne. Moje oči. Nech je být. Prosím...“

„Dervishi,“ zopakuju, tentokrát tišeji, vstanu, mnu si hlavu na místě, kde mě zasáhl, a opatrně jdu blíž k němu. „Dervishi. Dervishi, buď tišší, ať tě nikdo neslyší.“ Z minulých nocí vím, že rýmy ho vždycky zaujmou. „Dervish na zemi, ptá se ‚Co je mi?‘. Dervish bez očí, kam se otočí?“

Zamrká. O kousíček skloní hlavu. Postupně se mu vrací zrak. Panenky měl jako dvě černé díry. Teď vypadají skoro normálně. „Už je dobře,“ říkám mu a jdu blíž, ostražitě, protože co kdyby se zlé sny zase vrátily. „Jsi doma. Se mnou. Tady na tebe Lord Lítost nemůže. Oči máš v pořádku. Byla to jenom noční můra.“ „Grubbsi?“ zasípe Dervish.

„Tady, šéfik.“

„Vážně jsi to ty? Není to přelud? Nevytvořil on tvůj obraz, aby mě mučil?“

„Nemluv hlouposti. Tak nádhernou tvář by nedokázal vysochat ani sám Michelangelo.“

Dervish se usměje. Už vymizel i zbytek zlého snu. Sedí na podlaze a usazenými očima si mě prohlíží. „Jak je, chlapáku?“ „Pohodička.“

„Ublížil jsem ti?“ zeptá se tiše.

„To bys nedokázal, ani kdybys chtěl,“ pošklebuju se, neříkám mu o té ráně do hlavy, o rukou na hrdle, o noze v obličejí. Sednu si vedle něj. Položím mu ruku kolem ramenou. Pevně mě obejmě. „Bylo to tak skutečné,“ vydechne. „Myslel jsem si, že jsem zase tam. A...“

Pak se rozpláče, brečí jako kluk. A já ho držím, měsíc klesá a já na strýce tiše mluvím, říkám mu, že už je všechno v pořádku, je doma, nic mu nehrozí – už není ve vesmíru démonů.

Rozhodně nevěřte pohádkám. Každý příběh, který končí, „a pak žili šťastně, dokud neumřeli“, je pěkná kravina. Žádné šťastné konce nejsou. Vlastně nejsou vůbec žádné konce, tečka. Život jde dál. Za příštím rohem vždycky čeká něco nového. Můžete překonat velké překážky, čelit obrovským hrozbám, podívat se zlu do očí a přežít to a mluvit o tom, ale... ale tím to nekončí. Život vás žene dopředu, točí s vámi, otluče vás a omlátí, pak vám hodí do klína nějaké další drama nebo tragédii – a určitě vás nepustí, až do jediného skutečného konce: smrti. Dokud dýcháte, váš příběh pokračuje.

Kdyby pravidla z pohádek opravdu fungovala, můj příběh by skončil vítězným jásotem před čtyřmi měsíci. Tehdy se totiž Dervish probral k vědomí a vypadalo to, že se všechno vrací do svých obvyklých kolejí. Jenže to byl jen falešný konec. Zavadějící pěkná odmlka.

Nedávno jsem měl do školy sepsat krátký životopis. Cílé a milé shrnutí vlastních osudů. První nástřel jsem musel odložit – bylo to příliš blízké pravdě, kdybych to tak odevzdal, měl bych malér. Tak jsem sepsal sestříhanou, rozředěnou verzi a odevzdal jsem ji. (A dostal jsem trojku.) Originál jsem si ale nechal. Mám ho schovaný ve skříni, pod hromadou šatů. Teď jsem ho vyhrabal a čtu si to, abych se nějak zaměstnal. Posledních pár týdnů jsem si to pročítal často, obyčejně brzy ráno, když jsem nemohl po náhlém vyrušení spát.

Narodil jsem se jako Grubitsch Grady. Sestra se jmenovala Gretelda. Zkráceně Grubbs a Gret. Dlouho byl náš život normální a nudný. Pak se z Greteldy stal vlkodlak.

V naší rodině máme takovou genetickou vadu. Hodně našich předků se měnilo ve vlkodlaky. Pokud jste jeden z těch, co tu

smůlu mají, udeří to v době dospívání. Mozek selže, tělo se změní. Stane se z vás stvůra toužící po krvi. Zbytek života strávíte v kleci... pokud vás příbuzní nezabijí. Léčba na to není. Vlastně jedna je. Jenže může být horší než samo prokletí.

Víte, démoni jsou skuteční. Jsou to hnusné, znetvořené, magické bytosti – a jejich nenávisti k lidem se vyrovná jedině jejich zá-lusk na lidské maso. Žijí ve vlastním vesmíru, ale někteří doká-žou přecházet do našeho světa.

Jeden z Demonat – tak se jmenují správně – se jmenuje Lord Lítost. Vážně fešák. Nemá nos ani srdce – v prsou má díru pl-nou hádků. Má osm paží. Příšernou, bledě červenou kůži. Na těle spoustu ran, ze kterých nikdy nepřestávajícím proudem crčí krev. Má náramně rád utrpení. Krmí se lidským neštěstím, hrů-zou a žalem. Když přejde do našeho vesmíru, pohybuje se mezi námi tiše, obyčejní lidé ho nevidí; chodí na pohřby asi tak, jako my chodíme do kavárny, nacpe se naším zoufalstvím, pochutná si na našem smutku.

Lord Lítost je mocný pán démonů. Většina ze svého vesmíru do toho našeho procházet nemůže, ale on je výjimka. A má moc lé-čit lykantropii. Dokáže nezletilým členům rodu Gradyů pomoci od prokletí, zbavit je vlkodlačích genů, vrátit jim lidství. Jenom-že, jak račte chápat, je to démon, takže proč by to sakra dělal?

„Co si to čteš?“

Dervish stojí ve dveřích mého pokoje, v ruce má hrnek s ká-vou, po tom zlém snu má pořád vytřeštěné a zběsilé oči.

„Svůj životopis.“

Zamračí se. „Cože?“

*„Hodlám publikovat svoje memoáry. Přemýšlím o titulu *Můj život s démony*. Anebo možná *Rod Gradyů a jeho chlupaté děti*. Co myslíš?“*

Dervish se na mě neklidně dívá. „Ty jsi divnej,“ ucedí a pak se odlouká pryč.

„Po kom to asi mám!“ odseknu, pak zavrtím hlavou a vrátím se k životopisu.

Naštěstí pro nás propadl Lord Lítost šachu. Jedině ta hra mu udělá stejnou radost jako plačící člověk. Nemá ale moc často příležitost si zahrát. Nikdo z jeho démonických kamarádů nezná pravidla – a lidé zase nemají moc chuti s ním měřit síly.

Jedním z mých chytřejších předků byl Bartoloměj Garadex, kouzelník. (Ne takový ten, co tahá králiky z klobouku, byl to plnokrevný mistr magie, co by patřil do jedné váhové kategorie s Merlinem a Gandalfem.) Zjistil, jak využít toho, že Lord Lítost miluje šach. Vyzval pána démonů k sérii partií. Za každou, kterou Bartoloměj vyhraje, Lord Lítost uzdraví jednoho člena rodiny. Pokud starouš Bart prohraje, pán démonů jej bude moct mučit a zabít.

Bartoloměj vyhrál všechny partie, ale pozdější členové rodiny – ti, kdo měli magické nadání, takže se uměli s pánem démonů spojit – tolik štěstí neměli. Někteří zvítězili, ale většina jich podlehla. S postupem času se navíc změnila pravidla. Když teď nějaký rodič chce vyzvat pána démonů, potřebuje partáka. Ve dvou pak čelí nejen pánovi, ale i dvěma z jeho fámulů. S jedním z nich hraje Lord Lítost šachy, ten druhý bojuje s jeho sluhy. Pokud některý prohraje, démoni zmasakrují jak je oba, tak teenagera postiženého kletbou. Pokud vyhraje, jeden z nich se odebere do říše pána démonů a bojuje s ním tam. Druhý se vrací domů s uzdraveným dítětem.

Ve vesmíru Demonat čas funguje jinak. Rok našeho času tam může být jen den, ale i desítka let, anebo století. Když parták odejde bojovat s pánem démonů, jeho tělo zůstane v našem světě –

na druhou stranu přejde jen jeho duše. Stane se z něj nemyslitelný zombie. A tak setrvává, dokud duše nezvítězí. Pokud se to stane, jeho duše se vrátí k normálnímu životu. Pokud si tak dobře nevede, zůstane jako zombie až do smrti.

„Jdeš na snídani?“ zahuláká Dervish zdola, zpod obrovského schodiště, které spojuje patra zámečku, kde žijeme.

„Hned!“ křiknu. „Zrovna jsem se dostal do místa, kde se z tebe stal zombie.“

„Nech těch kravin!“ zařve strýc. „Dělám míchaný vajíčka, takže jestli tu nebudeš do šedesáti vteřin, máš pech!“

Sakra. Zná všechny moje slabiny.

„Už padám!“ křiknu, vstanu a natáhnu se po šatech. Životopis nechám stranou, na potom.

Dervish dělá senzační míchaná vajíčka. Nejlepší, co jsem kdy jedl. Naházím do sebe plný talíř skoro bez přestávek na nadechnutí a pak si jdu přidat. Jsem docela velký – oproti většině spolužáků vypadám jako mamut – a mám k tomu i patřičný apetýt.

Dervish má na sobě tepláky a tričko. Nemá boty ani ponožky. Šedé vlasy má kudrnaté, jenom na temeni se mu blýská pleš jako kulečnicková koule. Neoholil se (předtím míval vousy, ale nedávno se jich zbavil). Moc dobře nevoní – je cítit potem. Takhle je to s ním většinou. Aspoň co se vrátil.

„Tak budeš jíst, nebo co?“ zeptám se. Podívá se po mně lhostejně od sporáku. Upřeně vyhlížel z okna do šedého podzimního nebe a jídla se ani nedotkl.

„Hmm?“ pronese.

„Snídaně je nejdůležitější jídlo dne.“

Podívá se dolů do talíře. Chabě se usměje. Dlouhne vidličkou

do vajíček, prohrábne je, pak se zase zadívá z okna. „Vzpomínám si na ten zlý sen,“ řekne. „Vydloublí mi oči. Kroužili kolem mě, mučili mě, moje prázdné dülky používali jako...“

„Hele, nech toho,“ zadržím ho. „Jsem ještě kluk. Takový věci bych neměl poslouchat. Podobnýma historkama bys mě mohl poznamenat na celý život.“

Dervish se zazubí, tentokrát docela mile. „Na tebe toho musí být víc než jenom děsivá historka,“ zavrčí a pak se dá do jídla. Já si přidám podruhé a pak se vrátím ke svému životopisu, všechno si dokonale vybavuju v duchu, nepotřebuju k tomu ten papír.

Mám mladšího nevlastního bratra, jmenuje se Bill-I Spleen. Neví, že jsme bratři. Myslí si, že Dervish je jeho otec. Seznámili jsme se, když jsem se nastěhoval sem k Dervishovi, po tom, co moji rodiče zemřeli, když se snažili zachránit Gret. (Ještě předtím jsem strávil nějakou dobu ve cvokárně.)

S Billem-I jsme se skamarádili. Myslel jsem si, že je podivín, ale neškodný. Pak se začal měnit ve vlkodlaka. Dervish mi vysvětlil, co se děje, a řekl mi, že Bill-I je můj bratr. Vložil mi dějiny našeho rodu a to, jak s námi souvisí Lord Lítost.

Moc se mi nechtělo se do toho plést, ale Dervish byl toho názoru, že mám dobré předpoklady, abych mohl dát démonovi na frak. Řekl jsem mu na to, že mu straší na cimbuří, ale... sakra, nechci mluvit jako nějaký hrdina... ale Bill-I je můj bratr. Máma s tátou nasadili životy za Gret. Říkal jsem si, že bych se měl vůči Billovi-I zachovat stejně.

Takže jsme se utkali s pánem démonů a s jeho fámuly, Artérií a Cévou, což je pěkně drsná a krvežíznivá dvojka. Já jsem jejich pána v šachu přemohl, i když víc se štěstím než podle plánu. Lord Lítost zuřil, ale pravidla jsou pravidla. Takže jsem se mohl

vrátit do reality s uzdraveným Billem-I. A Dervish získal lístek na cestu do pekla Demonat, vstupenku do první řady souboje s naším dvojítm L, který měl výhodu domácího prostředí.

Nevím přesně, co se tam dělo, jak bojovali, jaké těžkosti musel Dervish přestát a jak mu plynul čas, ani jak nad pánem démonů zvítězil. Víc než rok jsem opatroval jeho tělo a pomáhal mi v tom tým advokátů (můj strýček je totiž mnoho zazobanej pán) a Meera Flameová, jedna z Dervishových nejlepších přítelkyň. Vrátil jsem se do školy, postavil jsem vlastní život zase na nohy a pečoval jsem o Dervishe jako o nemluvně.

A on se pak bez varování vrátil. Jednou jsem ráno vstal a zombie zmizela. Zase to byl on, mluvil, smál se, mozek měl nepoškozený. Slavili jsme to celé dny i s Billem-I a s Meerou. A pak už jsme šťastně žili, dokud jsme nezemřeli. Konec.

Jenomže tak to samozřejmě není. Život není pohádka. Příběhy nekončí. Než Meera odjela, vzala si mě stranou a řekla mi, ať dávám pozor. Že prý není jisté, jak se bude Dervishův duševní stav vyvíjet. Podle záznamů o těch málo lidech, kteří prošli stejným martyriem jako on, často trvá dlouho, než se člověk po samostatném boji s pánem démonů zotaví. A sem tam se úplně nevzpamatuje nikdy.

„Nevíme, co se mu děje v hlavě,“ šeptala mi. „Vypadá v pohodě, ale to se může změnit. Pozoruj ho, Grubbsi. Buď připravený na výkyvy nálad. Snaž se mu pomáhat. Dělej, co budeš moci. Ale nestyď se mi zavolat a požádat o pomoc.“

Taky že jsem zavolaal, když přišly ty zlé sny, když mě Dervish poprvé napadl ve spánku, když si mě spletl s démonem a pokusil se mi vyrvat srdce. (Ještěže byl mimo tak moc, že si spletl nůž se lžící.) Jenže Meera s tím nemohla nic udělat, leda použít pár uklidňujících kouzel a doporučit, ať si zajde za psychiat-

rem. Dervish to odmítl, ale ona pohrozila, že jestli to neudělá, odvede mě od něj pryč. Takže za jedním šel, samozřejmě za takovým, co ví o existenci démonů, takže s ním mohl mluvit upřímně. Po druhém sezení psychiatr zavolal Meeře a řekl jí, že už nechce Dervishe ani vidět – jejich sezení ho příliš rozrušovala.

Meera přemýšlela, jestli nemá dát Dervishe do opatrovnictví, anebo pro něj najmout ochranku, ale já obě možnosti zavrhl. A tak jsme v tomhle strašidelném starém sídle proti její vůli dál žili sami dva. Není to tak zlé. Dervish mívá zlé sny jenom dvakrát třikrát týdně. Zvykl jsem si na to. Když vás uprostřed noci budí řev, není to o nic horší než vstávat k dítěti. Vážně ne. Ani mě moc neohrožuje. Nože máme pod zámekem a taky ostatní zbraně v zámečku – je tu spousta sekyr, palcůtů, kopí, mečů, samé bezva kousky – jsme přidělali napevno ke stěnám. Navíc se pro jistotu většinou zamykám. Dneska jsem měl odemčeno jen proto, že Dervish měl záchvaty obě noci předtím, a skoro nikdy nepodléhá nočním můrám třikrát za sebou. Myslel jsem si, že se nic nestane. Proto jsem se neobtěžoval zamykáním. Byla to moje chyba, ne Dervishova.

„Zabiju ho místo tebe, pane,“ ozve se Dervish tlumeně.

Spustím ruku s vidličkou. „Cože?“

Otočí se, tvář má nečitelnou, vypadá, jako když jeho duše zápolila s pánem démonů. Zrychlí se mi tep. Pak se Dervish usměje.

„Blbče!“ vybafnu. Dervish má dost úchylný humor.

Dál do sebe házím snídani a Dervish se do jídla pustí taky, i když už mu vajíčka vychladla. Jsme divná dvojka, hromotluc ký teenager jako já dělá chůvu plešatícímu, duševně narušenému dospělému, jako je on. A jasně, jsou noci, kdy mě opravdu

děsí, kdy mi připadá, že to už nevydržím, a kdy pláču. Není to fér. Dervish dobře bojoval a zvítězil. Tím to mělo skončit. Žili šťastně, dokud neumřeli.

Jenže příběhy nekončí. Dokud jste naživu, pokračují pořád dál. Prostě se s tím musíte popasovat. Obrátit stranu, začít novou kapitolu, zjistit, co pro vás má osud nachystáno, a držet si palce, aby to nebylo až moc děsivé. I když v duchu víte a v kostech cítíte, že to nejspíš děsivé bude.